

Sygn. akt I C 145/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Powalska

Protokolant: sekr. Joanna Wołczyńska-Kalus

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.

przeciwko T. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. J. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. kwotę 186 605,23 (sto osiemdziesiąt sześć tysięcy sześćset pięć 23/100) złotych wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od dnia 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego T. J. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. kwotę 8 217 (osiem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7 200 (siedem tysięcy dwieście) złotych jako zwrot kosztów zastępstwa procesowego;
4. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 145/16

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym do Sądu Okręgowego w Sieradzu powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wniósł o zasądzenie od T. J. kwoty 187.892,36 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 14,00% w skali roku oraz o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w terminie 14 dni od daty doręczenia nakazu zapłaty. Z ostrożności procesowej powód w przypadku wyznaczenia rozprawy wniósł o zasądzenie kwoty 187.892,36 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 14,00% w skali roku od w/w kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Powód żądał zasądzenia kwoty 187.892,36 zł tytułem zapłaty kwoty wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A., którą to B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabył od (...) Bank na mocy umowy sprzedaży wierzytelności. (pozew, k. 2- 2 verte)

Sąd Okręgowy uznając roszczenie za zasadne w dniu 18 kwietnia 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty z dnia 18 kwietnia 2016r., k.14)

Pozwany T. J. skutecznie wniósł sprzeciw i nakaz zapłaty utracił moc (sprzeciw, k. 15)

W dniu 12 lipca 2016 roku do Sądu wpłynęło pismo pełnomocnika B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, który ostatecznie zmodyfikował roszczenie strony powodowej oznaczając je na kwotę 186.605,23 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Powód podtrzymał także żądanie w zakresie zasądzenia kosztów procesu od pozwanego. (pismo procesowe pełnomocnika powoda, k. 28-31)

Na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2016 r., pozwany uznał powództwo w dochodzonym zakresie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14.06.2012 r. pozwany T. J., PESEL (...) legitymujący się dowodem osobistym nr (...) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) -Kanalizacyjne J. T. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. wpisaną do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS: (...) umowę pożyczki numer (...).

(dowód: umowa pożyczki z dnia 14.06.2012 r., k.10-10 verte)

Zgodnie z treścią umowy pożyczki (...) nr (...) Bank (...) S.A. udzielił T. J. pożyczki z przeznaczeniem na cele związane z działalnością gospodarczą prowadzoną przez pożyczkobiorcę w kwocie 142.517,81 złotych. Wskazana kwota za zgodą pożyczkobiorcy została pomniejszona przez bank o kwotę 7.125,89 zł tytułem prowizji od udzielonej pożyczki oraz o kwotę 15.391,92 jako kosztu ubezpieczenia z tytułu objęcia pożyczkobiorcy ochroną ubezpieczeniową. Pozostała kwota pożyczki w wysokości 120.000,00 (sto dwadzieścia tysięcy) złotych została przelana pożyczkobiorcy na wskazany rachunek bankowy.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 14.06.2012 r., k.34-35)

Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelności wynikającej z opisanej wyżej umowy (...) Bank podejmował szereg działań mających na celu wyegzekwowanie należnej spłaty. W związku z tym, że pozwany w dalszym ciągu nie regulował swoich zobowiązań (...) Bank (...) SA w dniu 25 lipca 2013 roku wypowiedział T. J. umowę pożyczki. Oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia stało się skuteczne dnia 31 sierpnia 2013 roku, w związku z czym w dniu 03 września 2013 roku bank wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...). Następnie na wniosek wierzyciela Sąd Rejonowy w Sieradzu postanowieniem z dnia 27 września 2013 roku w sprawie V GCo 162/13 nadał mu klauzulę wykonalności do kwoty 285.035,62 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg (...) Bank (...) SA – bankowy tytuł egzekucyjny, k.36; klauzula wykonalności, k.37; postanowienie Sądu Rejonowego o nadaniu sądowej klauzuli wykonalności, k.38-39)

Na podstawie uzyskanego sądowego tytułu wykonawczego (...) Bank (...) SA złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu B. R. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Komornik ten prowadził wówczas wobec dłużnika 17 postępowań na łączną kwotę 562.098,44, w tym na rzecz pięciu wierzycieli uprzywilejowanych z pierwszeństwem zaspokojenia na łączną kwotę 181.267,54 zł. W toku przeprowadzonych czynności w sprawie sygnatura akt Km 498/14 komornik ustalił, że prowadzona wcześniej działalność gospodarcza T. J. została wyrejestrowana, dłużnik nie posiada żadnego majątku ruchomego ani nieruchomości a jedynym źródłem utrzymania jest w chwili obecnej renta chorobowa z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W związku z powyższym postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z dnia 31 grudnia 2014 roku.

(dowód: postanowienie komornika B. R. o umorzeniu postępowania, k.40-41, dokumentacja postępowania egzekucyjnego, k.42-44)

Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z zawartej umowy została sprzedana przez (...) Bank (...) SA na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 30 marca 2015 r. O dokonanej cesji wierzytelności T. J. został niezwłocznie poinformowany przez nowego wierzyciela pismem z dnia 12 maja 2015r.

(dowód: wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności, k.12-12verte; wyciąg z załącznika 3A umowy, k.11; załącznik 3A do umowy, k.32verte-33; informacja o przetwarzaniu danych osobowych, k.47; zawiadomienie, k.48)

Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 173.882,33 złotych w której skład wchodziły następujące składniki:

- 135.000,23 zł kapitał,
- 37.966,84 zł odsetki umowne naliczone przez bank w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwanym umowy pożyczki, w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda,
- 915,26 zł koszty poniesione przez bank w związku monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy (koszty windykacji pisemnej, telefonicznej i bezpośredniej), w wysokości zgodnej z treści umowy pożyczki.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, k.3)

Po nabyciu wierzytelności B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty podobnie jak pierwotny wierzyciel podejmował szereg działań zmierzających do dobrowolnej spłaty zadłużenia, a tym samym do pozasądowego rozwiązania sporu. Powód informował kilkakrotnie pozwanego w pisemnych upomnieniach o wysokości zadłużenia, numerze rachunku bankowego, na który należy dokonać spłaty zadłużenia jak również wskazywał numer telefonu w celu ewentualnego bezpośredniego kontaktu. Podejmowane działania nie przyniosły jednak oczekiwanego rezultatu, a zadłużenie wciąż narastało, w związku z czym powód był zmuszony do wystąpienia z roszczeniem na drogę sądową.

(dowód: korespondencja wierzyciela kierowana do dłużnika, k.45-46 oraz k. 49-51)

Zgodnie z zaakceptowanymi przez pozwanego zapisami zawartej umowy pożyczki nr (...), jak również umowy sprzedaży wierzytelności przez (...) Bank na rzecz powoda, B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w okresie od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Ponadto powód uzasadniał swoje stanowisko nowelizacją przepisów Kodeksu cywilnego, która weszła w życie w dniu 01.01.2016 r., na mocy której powód wywodził, że jest uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, ponieważ zgodnie z postanowieniami umowy intencją stron było naliczanie odsetek za opóźnienie w wysokości maksymalnej. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 14.910,03 zł.

W związku z powyższym na dzień wniesienia powództwa tj. 29 marca 2016r. przeciwko T. J. łączna wysokość jego zadłużenia wynosiła 187.892,36, która została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda. Na wskazaną sumę składała się kwota kapitału - 135.000,23zł, kwota odsetek – 51.976,87zł oraz koszty działań windykacyjnych – 915,26zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 29.03.2016r., k.3)

Z uwagi na brak reakcji pozwanego na wezwania do próby pozasądowego rozwiązania sporu, a tym samym braku uiszczenia żądanej kwoty, B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty skierował sprawę na drogę sądową. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym w treści żądania domaga się zasądzenia na jego rzecz dalszych odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

(dowód: pozew, k.2-2verte)

Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu akt sprawy uznał, że roszczenie pieniężne powoda jest zasadne w związku z czym dnia 18 kwietnia 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(dowód: nakaz zapłaty z dnia 18 kwietnia 2016r., k.14)

W dniu 27 kwietnia 2016 roku do tutejszego Sądu wpłynęło pismo pozwanego T. J. zatytułowane „pozew”, z treści którego wynikało że stanowi ono sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym. Pozwany podnosił w nim, że po ustaleniu telefonicznym wysokości rat dobrowolnie spłaca zadłużenie. W związku z powyższym Sąd uznał wniesione pismo jako sprzeciw złożony w terminie i skierował sprawę na rozprawę.

(dowód: sprzeciw pozwanego., k.15; dowody wpłat, k.16-17 oraz 23-24; zarządzenia SSO K.Powalskiej , k.18-19)

W dniu 12 lipca 2016 roku do Sądu Okręgowego w Sieradzu wpłynęło pismo procesowe powoda, w którym zaprzeczył on wszystkim twierdzeniom zawartym w sprzeciwie pozwanego za wyjątkiem tych które zostały wyraźnie wprost przyznane i sprecyzował żądania pozwu w związku z odnotowanymi wpłatami pozwanego. Powód potwierdził, że posiada wiedzę od pierwotnego wierzyciela, że pozwany dokonał na poczet zadłużenia wpłat, które wpłynęły na konto (...) Banku z tytułu zawartej umowy w okresie od lutego 2013 do kwietnia 2015 roku w łącznej wysokości 9.954,06zł. Natomiast po dokonaniu cesji od kwietniu 2015 roku na konto powoda wpłynęły od pozwanego wpłaty w łącznej wysokości 1.500 złotych. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty sprecyzował więc ostatecznie swoje roszczenia określając je na kwotę 186.605,23 wraz z odsetkami za opóźnienie **od należności głównej w wysokości równej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku (§ 6 ust. 1 umowy), od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.**

(dowód: pismo procesowe powoda z dnia 12 lipca 2016r., k.28-31; umowa pożyczki, k.34-35)

Na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2016r. pozwany T. J. potwierdził, że posiada dług u wierzyciela i nie kwestionował jego wysokości. Przyznał, że zadłużenie jest wynikiem problemów w wyrejestrowanej już działalności gospodarczej. T. J. powołując się na rozmowę telefoniczną z pracownikiem firmy zakwestionował jedynie sposób spłaty zadłużenia. Pozwany stwierdził, że każdorazowo przed dokonaniem wpłaty na rzecz wierzyciela, informuje o tym fakcie pracownika firmy i wówczas dokonuje wpłaty w ustalonej kwocie. Wpłaty są dokonywane regularnie raz w miesiącu i oscylują na poziomie od 50 do 200 złotych.

(dowód: zeznania pozwanego; protokół rozprawy z dnia 26 sierpnia 2016r., min.: 00:01:10-00:10:37, płyta k.67)

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami, został ustalony na podstawie dokumentów załączonych do pozwu, które zostały sporządzone przez podmioty do tego uprawnione, w ramach przyznanych im kompetencji. Do tego autentyczność ich nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje w całości na uwzględnienie.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż pozwany T. J. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę pożyczki. Nie ulega również wątpliwości, że pożyczka nie została spłacona, a wierzytelność została następnie sprzedana B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Te okoliczności nie były negowane przez żadną ze stron.

Na wstępie należy podnieść, że legitymacja procesowa czynna powoda wynika ze skutecznie zawartej z (...) Bank (...) SA z siedzibą w G. umowy sprzedaży wierzytelności, w następstwie której powód jako cesjonariusz wstąpił w prawa cedenta nabywając wierzytelność należną mu w stosunku do pozwanego.

Na mocy umowy przelewu wierzytelności dotychczasowy wierzyciel (cedent) przeniósł wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza) - art. 509 k.c. Ustawodawca regulując omawianą kwestię stwierdza, że przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia (w tym zarówno całe wierzytelności, jak i ich części). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent jest w stanie swobodnie rozporządzać. Nie należy pomijać faktu, iż w art. 509 § 1 k.c. wprowadzone zostały ograniczenia ustawowe zbywalności wierzytelności. Co więcej, wierzytelność stanowiąca przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób zindywidualizowana. Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (patrz wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, opubl. Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

Z pewnością należy stwierdzić, że wierzytelność powoda mogła być przedmiotem cesji wierzytelności. Co prawda w umowie o sprzedaż wierzytelności wierzytelność w stosunku do pozwanej nie została dokładnie oznaczona, jednakże do integralnej części umowy należały załączniki, w których to zostało zrobione. Ponadto na podstawie stosunku zobowiązaniowego, z którego owa wierzytelność wynikała, możliwym było jej określenie (patrz wyrok SN z dnia 05 listopada 1999 r., III CKN 423/98, opubl. OSN 2000, nr 5, poz. 92). Wobec powyższego Sąd doszedł do wniosku, że wierzyciel dokonał skutecznego zbycia wierzytelności należnej od T. J.. Ponadto zgodnie z art. 512 k.c powód spełnił wobec pozwanego obowiązek zawiadomienia o zawarciu umowy cesji, w świetle czego pozwany miał wiedzę co do faktu zmiany wierzyciela, co znajduje również potwierdzenie w dobrowolnych przelewach pozwanego bezpośrednio na konto powoda po dniu cesji w łącznej kwocie 1.500 złotych.

W toku niniejszego procesu pozwany nie kwestionował dochodzonej pozewem należności, ani co do zasady, ani co do wysokości, podnosząc jedynie w sprzecznie od nakazu zapłaty, że uzgodnił telefonicznie spłatę zadłużenia w miesięcznych ratach po 100 złotych ponieważ ze względu na trudną sytuację materialną nie stać go na dokonywanie większych wpłat. Zatem żądanie pozwu znajduje oparcie w faktach niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.).

Zgodnie z art. 353 § 1 zobowiązanie, do którego należy przedmiotowa umowa pożyczki, polega na tym że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Uprawnienie to określa się jako wierzytelność, natomiast obowiązek spełnienia świadczenia jako dług.

Pojęcie wymagalności roszczenia nie zostało zdefiniowane przez żaden przepis kodeksu cywilnego. W literaturze przedmiotu określa się wymagalność roszczenia jako stan, gdy wierzyciel może postawić skuteczne żądanie, aby dłużnik uczynił niezwłocznie zadość jego roszczeniu. Podobnie wymagalność roszczenia definiuje Sąd Najwyższy, stwierdzając, że roszczenie staje się wymagalne wówczas, kiedy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (patrz wyrok SN z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSN 1992, nr 7-8, poz. 137).

W niniejszej sprawie stosunek obligacyjny powstał pierwotnie pomiędzy (...) Bank (...) S.A a T. J. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) - Kanalizacyjne J. T. na podstawie umowy pożyczki (...) w walucie polskiej nr (...), zawartej w dniu 14 czerwca 2012 roku w S.. W drodze przelewu wierzytelności, w miejsce uprawnionego z wszystkimi jego prawami wstąpił B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, który wezwał pozwanego do spełnienia pierwotnego świadczenia na swoją rzecz. Jak wynika z akt sprawy, pozwany nie wykonała wezwania nowego wierzyciela, co skutkowało złożeniem przeciwko niemu pozwu w postępowaniu upominawczym przed Sądem Okręgowym w Sieradzu.

Pozwany w toku niniejszego procesu podnosił jedynie zarzut trudnej sytuacji materialno-życiowej ze względu na którą dokonywał dobrowolnej spłaty w ratach od 50 do 200 złotych miesięcznie. Nie wskazał jednak żadnych innych

powodów, dla których należność dochodzona niniejszym pozwem mogłaby być bezprzedmiotowa. Tak określone stanowisko pozwanego skutkuje twierdzeniem, iż nie kwestionuje on istnienia samego roszczenia co do zasady ani co do jego wysokości a nadto nie próbuje uwolnić się od powstałego zobowiązania dokonując dobrowolnych wpłat.

Uznanie roszczenia nie zostało zdefiniowane w przepisach kodeksu cywilnego. Ustawa przewiduje jedynie skutek dokonania tej czynności w postaci przerwania biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). W doktrynie prawa i judykaturze przyjmuje się, że uznanie roszczenia może być dokonane w dwóch formach: jako uznanie właściwe oraz uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębną umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienia albo nieistnienia jakiegoś stosunku prawnego, drugie zaś określone jest jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Uznanie niewłaściwe jest więc oświadczeniem wiedzy a nie woli dłużnika (por. uzasadnienie wyroku SN z 19 marca 1997 r., II CKN 46/97, OSNC 1997/10/143). Taki charakter uznania niewłaściwego zaaprobował też SN w uzasadnieniu orzeczenia z 7 grudnia 1957 r. (OSP i KA 1958, poz. 194) stwierdzając między innymi, że "uznanie niewłaściwe nie jest czynnością prawną, a jedynie przyznaniem obowiązku świadczenia wynikającego z innego źródła, a więc deklaratywnym stwierdzeniem, że taki obowiązek istnieje i że dłużnik nie zamierza się uchylić od jego wypłacenia". Uznanie roszczenia definiuje SN w wyroku 7 marca 2003 r. (I CKN 11/01, Lex nr 83834), jako każdy przypadek wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące. Przejawem uznania niewłaściwego może być w szczególności zapłata części długu (por. M. Pyziak-Szafnicka - Komentarz do art. 123 k.c. teza 33, LEX; wyrok SA w Gdańsku z 8 stycznia 2013 r., V ACa 913/12, LEX nr 1314724).

W takim stanie rzeczy oraz wobec braku innych zarzutów i dowodów ze strony pozwanego, Sąd na podstawie powołanych wyżej dowodów przychylił się do twierdzeń strony powodowej, uznając jej żądanie w całości za zasadne. Ponadto z przedstawionych przez powoda dokumentów wynika, że jego roszczenie co do żądanej kwoty znajdowało oparcie w faktach niezaprzeczonych i wprost przyznanych (art. 230 k.p.c.).

Z uwagi na to, że pozwany nie spełnił swojego świadczenia ani wobec pierwotnego wierzyciela ani wobec powoda a podniesiony zarzut ciężkiej sytuacji materialnej okazał się nieskuteczny, żądanie pozwu należało uznać za uzasadnione. Do tego pozwany nie kwestionował w toku procesu roszczenia, które ostatecznie uznał. Dlatego też powództwo na mocy art. 353 k.c. i art. 354 k.c. w związku z art. 720 i następnymi k.c. i art. 509 k.c. należało uwzględnić w całości, o czym Sąd orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. powództwo w zakresie cofniętym podlegało umorzeniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 i art. 482 k.c. w zw. z art. 359 § 2 k.c.

O kosztach procesu należnych powodowi orzeczono, jak w pkt 3 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sprawy. Na kwotę kosztów procesu składają się: uiszczona opłata od pozwu w wysokości 1.000,00 zł – ustalona w oparciu o art. 13 ust 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. z 2010 roku, Dz. U. Nr 90, poz. 594 ze zm.), kwota 7 200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego oraz kwota 17,00zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Wobec uznania powództwa na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. należało wyrokowi nadać z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.